

Hrvoje Ivanković

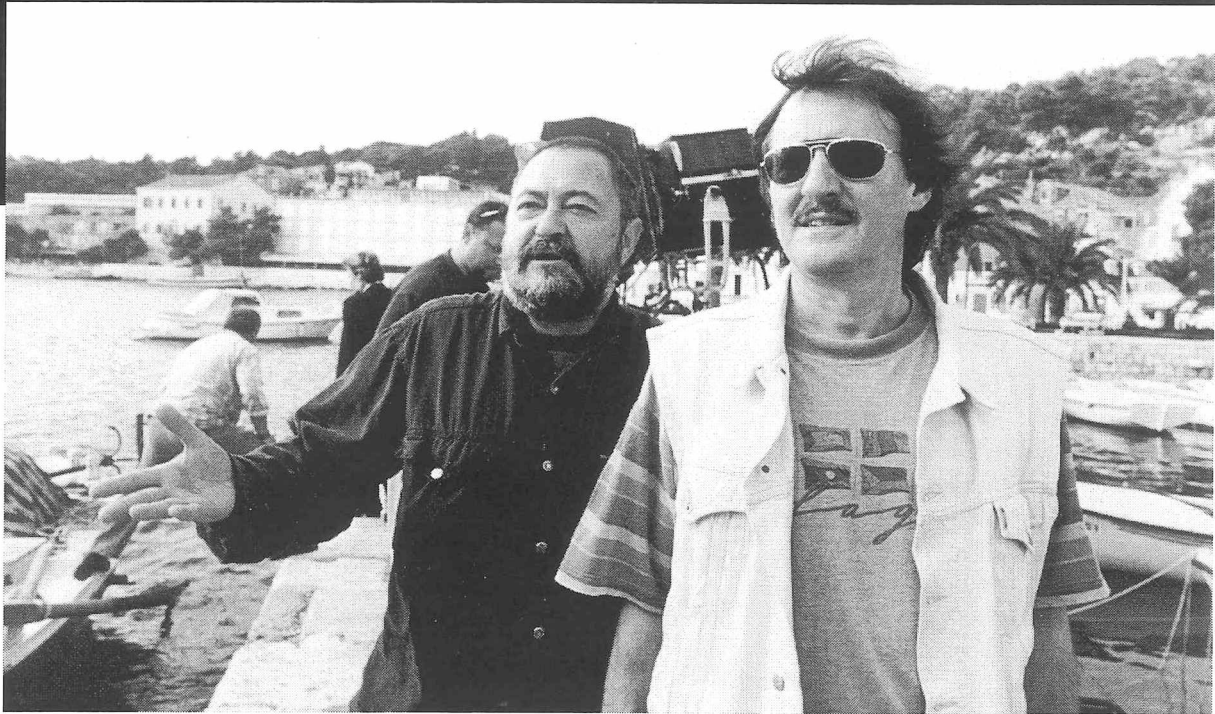
Mi, bašćinci¹

O Carićevim postavama djela starih hrvatskih pisaca

“I mi bismo odovud pobigli, dali nas slatkost bašćine uzdarži.”

Petar Zoranić: “Planine”

Marin Carić i Dubravko Jelačić Bužimski na snimanju *Ribanja i ribarskog prigovaranja* 1999. u Hvaru

Tri četvrtine bogate teatrografije Marina Carića čine režije djela hrvatskih pisaca. Četvrtina od njih pripada takozvanom baštinskom krugu, a četvrtina praižvedbama djela suvremenih hrvatskih autora. No, i Carićeve postave djela iz hrvatske književne zaostavštine često su bile praižvedbama. Takvima bismo mogli nazvati njegove postave Marulićeve "Judite", Zoranićevih "Planina", Gundulićeve "Prozerpine ugrabljene", Hektorovićeve "Ribanja i ribarskog prigovaranja", "Slavonske Judite" nepoznata autora, Gazarovićeve "Murata gusara"... Statistički podaci u Carićevu slučaju puno govore. U njima se prepoznaju hrabrost, misao, gledište. Carićev je teatar uvijek bio teatar mentaliteta. Secirao je podneblje i ljude koji mu pripadaju, tragao je za korijenima, nadahnjivao se tradicijskim obrascima i realitetom, izranjao je iz iskustva; osobnog i nasljeđenog - kolektivnog iskustva. Nikada nije počinjao iz

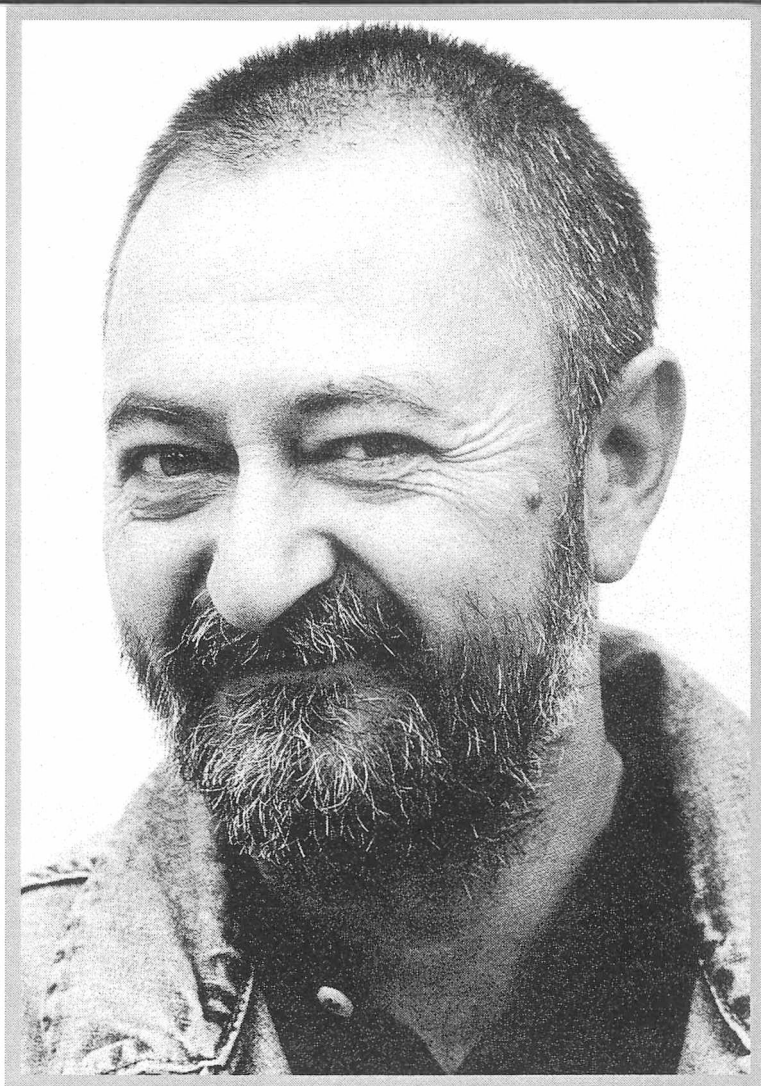
početka i tuđe glave, pa je otuda patio od manjka ekstravagantnosti, ekshibicionizma i trendovske aktualnosti. To ga je pokatkad stavljalo u položaj glinenoga goluba. Nije joj se, međutim, opirao, kao što nije ni isticao svoj dosluh s teorijsko-praktičnim dostignućima suvremenog teatra. Primaio ih je na znanje i koristio kada bi se spontano podudarili s njegovim osobnim traženjima, kada bi mu otvorila nove puteve i pomogli razumijevati već otvorene. Ne poznajem autonomnijeg umjetničkog postupka i snažnijeg iskaza umjetničke neovisnosti. Jednako tako, ne poznajem praktičnijeg i točnijeg načina primjene tuđih iskustava.

Fragmenti Carićevih intervjua i Carićevi autorski tekstovi, razasuti po časopisima i programskim knjiži-

¹ Naslov i moto preuzeti su iz opreme Carićeve teksta tiskanog u programskoj knjižici za predstavu *Planine*, Kazalište lutaka "Zadar", 1997.

cama pojedinih predstava, zorno predočuju i objašnjavaju njegovu dosljednu redateljsku poetiku. Poetiku koja je prvenstveno svjetonazorska, iako njegov teatar nikada nije bio propovjedaonicom ili otvorenim bojištem. "Sve počinje u djetinjstvu", kaže Carić, citirajući Wordsworthovu: "Dijete je otac čovjeka".² Iz djetinjstva Carić izvlači moćne hvarske slike: Veliki tjedan i procesije Velikog petka, bratovštine, korizmu, bdijenja, devetnice, ministriranje na latinskom, dakle na "nepoznatom, magijskom jeziku".³ Teatrabilni obredi: crkveni, ženidbeni, funebralni; jake teatralizacije kojima kao dječak svjedoči ili u njima sudjeluje, hvarska čakavica kao prajezik prepun skrovitih naponskih polja, počete se poslije slagati u smislenu cjelinu, spontano konstituirajući njegov kazališni mentalni sklop.

Carić u kazalište ozbiljno kreće početkom sedamdesetih, u doba kada se jasno i glasno "iskazuje namjera da se teatarski čin ponovno učini simboličkom djelatnošću obrednog tipa", kada je kazalište u dosluhu s antropologijom, koja ističe "vrijednost zatvorenih sustava kulture koji djeluju kao totaliteti u kojima se stvara organska veza između konkretnog i apstraktnog", kada se većina kazališnih teoretičara slaže o pogledu "nužnosti vraćanja izvorima, bilo da je riječ o pokušaju pozivanja na neko kulturno 'drugdje' (Meksiko, Istok ili Afrika), ili o valorizaciji naše zapadne tradicije (starogrčko, srednjovjekovno ili elizabetinsko kazalište)".⁴ To je, dakle, kazalište opsjednuto kategorijom prvobitnog, koje Carić posve spontano pronalazi u duhovnim prostorima svoga djetinjstva i zavičaja. Godine 1970. on sa skupinom hvarskih studenata u Zagrebu postavlja *Priznanje života sv. Lovrinca mučenika*. Ta skupina koja će poslije izrasti u Hvarsko pučko kazalište okupljena je nekoliko mjeseci prije, igrom slučaja, za potrebe nekog recitala. No, u tom slučaju, kao i u mnogim drugim, puno je logike. Predstava je, promijenivši nekoliko podjela, ostala živa sve do danas, dakle punih trideset

godina i u njoj su sadržani neki od temeljnih postulata kazališta onog vremena. Kroz arhaičan tekst ona se "vraća izvorima" i proizlazi iz višestrukog osjećaja jedinstva skupine koja je izvodi, a u kazališnom je smislu afirmacija totaliteta - u njoj se pretapaju apstraktno i simbolično, tjelesno i duhovno, individualno i kolektivno. Imanentna pretpostavka takvog iskaza jest kulturna autonomija, a Carićeva je hvarska skupina posje-

² Razgovor s Marinom Carićem u "Portret umjetnika u drami - IV", Biblioteka Hrvatski radio, Zagreb 2000. (str. 209)

³ Isto

⁴ Citati prema: Monica Boric: Antropologija i pozorište (tiskano u "Ritual i teatar", Pozorište 3/4/5/6, Tuzla 1989., str. 261-269)

duje. Carić, međutim, a sudeći po njegovim kasnijim zapisima, u tom trenutku i nije posve svjestan te činjenice. Svjestan je da je "dramaturgija prikazanja jednostavna, gruba, gotovo primitivna", da "u njoj nema rafiniranosti odnjegovanog, profesionaliziranog oblika" i da upravo stoga "prikazanje moraju igrati amateri" koji posjeduju "potrebnu količinu nespretnosti i naivnosti", no predstavu želi odigrati "s odmakom suvremenog čovjeka", ne upadajući pritom "u puku persiflažu, u ismijavanje nedužnog nam kazališnog pretka".⁵ Dramaturški postupak skriven je u punom naslovu predstave: *Prikazanje života sv. Lovrinca mučenika po Sabića Mladiniću složeno a po crnim i bili bratimima hvarškoga pučkoga teatra prikazano*. Riječ je, naime, o naglašenoj distanci: hvarski studenti i učenici ne glume Lovrinca, Valeriana, papu Sista, Đavla i druge likove prikazanja; oni glume "bratime" koji to prikazanje izvode. Carić pravi i dodatni "odmak": njegovi glumci recitiraju i didaskalije. Sam ga komentira: "... didaskalije su se recitirale i u izvornim srednjovjekovnim izvedbama, a imale su svrhu publici dočarati slike koje je ondašnjom scenskom tehnikom bilo nemoguće prikazati. Današnja se publika drukčije odnosi prema scenskim konvencijama i naše recitiranje didaskalije ima drukčiju namjeru", ono je "posljednje skidanje 'misterija' s predstave, pokazivanje radnje u punoj njenoj naivnosti i prozirnoj konstruiranosti. Ono, dakle, omogućuje racionalan (brehtovski) odmak promatračima."⁶ No, umjesto brehtovskog odmaka, Carić je s Lovrincom dobio nešto drugo, nešto što će se u radu s Hvarskim pučkim kazalištem posve racionalizirati tek devedesetih, kada će postaviti njihove (i svoje) amblematske predstave: *Ribanje i ribarsko prigovaranje* i *Šaka zemje*. Dobio je, naime, autentičnost izraza, postignutu interpoliranjem jednog prikazivačkog koda u drugi. Hvarski se "pučani" nisu posve odrekli teksta, no distancirali su se od uloge glumca, preuzevši ulogu "sudionika" u obrednoj svečanosti, jednoj od onih kakvima su još kao djeca svjedočili (ili u njima sudjelovali) u uskršnim prizorima oko Kristova groba u crkvi, u procesijama ili u svečanostima na Hvaru još živih crkvenih bratovština. U artifičijelnoj formi prikazanja spontano su, dakle, koristili obredni, ritualni obrazac kakav su poznavali iz života, pa se predstava s lakoćom vraćala u "prirodno okružje", ukla-

pajući se u pučko-religijske svečanosti (primjerice, kada su igrali predstavu u Vrboskoj, hvarski su "pučani" do mjesta izvedbe, do placete pred crkvom sv. Lovre, došli u procesijskoj koloni, slijedeći isti onaj put kojim će sutradan, na svečev blagdan, proći povorka mještana, noseći kip sv. Lovre). Sličan (sada već racionaliziran) postupak Carić će primijeniti i u postavama *Ribanja i ribarskog prigovaranja* i *Šake zemje*, no tu će se, s obzirom na realističnost predloška, dogoditi i posvemašnje poistovjećenje izvođača s tekstom. Okvir će, dakako, ostati ritualan (zajednički izlazak ribara na more, bdjenje nad mrtvacem), ali sama situacija će hvarskim amaterima, za razliku od situacije *Prikazanja života sv. Lovrinca* ili *Murata gusara*, biti realistična, prožeta (čak i kada je Hektorović u pitanju!) pojedinostima iz njihove svakodnevice. Rezultat, međutim, neće biti krajnji scenski realizam, nego krajnja autentičnost i po tome su te Carićeve predstave ostvarene s Hvarskim pučkim kazalištem podjednako zanimljive s teatrološkog, etnološkog i sociološkog gledišta.

Iskustva koja je stekao u radu s hvarskim amaterima Carić će prenijeti i u svoja uprizorenja djela iz hrvatske književne zaostavštine u profesionalnim kazalištima. U svim njegovim najuspjelijim ostvarenjima tzv. baštinskog teatra tekst je samo površinska razina predstave koju se slijedi s punim poštovanjem prema piscu i, osobito, prema jeziku na koji je bio posebno osjetljiv. Štoviše, kada je elaborirao razliku između rada na tekstovima starih hrvatskih pisaca s profesionalcima i svojim hvarskim amaterima gotovo nikada nije išao dalje od jezika. "Razlika je prvenstveno u tome što Hvarani jezik stare hrvatske književnosti govore kao svoj izvorni jezik", govorio je. "Koliko god je taj jezik doživio brojne promjene, ipak je to onaj čakavski koji je i Hektoroviću i današnjem mom hvarskom glumcu zajednički. U radu s profesionalcima, glumca prvo treba dobiti za taj jezik, a tek ga zatim kroz taj jezik dobiti i za sljedeće razloge predstave. I tu se uvijek događa nešto zanimljivo: bez obzira na to jesu li glumci kajkavci, Hercegovci, Slavonci ili iz nekog drugog kraja naše domovine, oni se uvijek zaljube u taj jezik: on ih fascinira kao sačuvana, zatomljena memorija koja

⁵ Citati iz: Marin Carić: Hvarski kazališni krug (redateljske bilješke), Hvarski zbornik br. 3, 1975. (str. 349)

⁶ Isto

temeljito propituje običaje i obrede vezane za sklapanje braka, razgrćući dramatikom nabijeni matrimonijski sklop paralelno s površinskim rasplitanjem same priče, a Gundulićevu *Prozerpinu ugrabljenu* uspijeva "protkati" gustom mrežom simbola i skrovitih ritualnih znakova kojih značenje kao da se potpuno podudara s ključnim mjestima te "tragikomedije". Nadahnuće svojoj izrazito postmodernističkoj interpretaciji tog Gundulićevog "poroda od tmine" Carić nalazi u pelješkim svadbenim običajima, što ih Cvito Fisković opisuje u radu *Svatovski običaji i pjesme u Orebićima*.¹¹ Tamo se, naime, spominje mladenkina škrinja, nošena u svadbenoj povorci, koja se ne smije spustiti na zemlju prije nego što stigne na svoje konačno odredište. A u tom odredištu: mladenkinj spavaćoj sobi, škrinja će ostati sve do njene smrti, simbolički predstavljajući djevojičin mrtvački kovčeg. Tu ritualnu, svjetonazorsku igru Erosa i Tanatosa Carić u *Prozerpini* postavlja kao okosnicu predstave i Gundulićevi se stihovi najednom počinju iščitavati sasvim drugačije, emanirajući one skrovite duhovne rascjepke kojih se zreli Gundulić očito postidio, pa se odrekao *Prozerpine* i drugih svojih mladenačkih "poroda od tmina".

Taj specifičan postupak uklapanja literarnih djela (ili njihovih dijelova) u složenije ritualne strukture Cariću je omogućio da oživi tekstove koje se nitko prije njega (barem kada je riječ o povijesti suvremenog hrvatskog kazališta) nije usudio postaviti na pozornicu. Otuda u njegovu opusu i krajnje konvencionalna djela poput *Slavonske Judite* ili *Prozerpine ugrabljene*, otuda tekstovi do čijeg se temeljnog značenja trebalo probijati kroz slojeve jezika, povijesti i običaja poput *Planina* ili *Judite*. Iskustva stečena u radu sa svojim Hvaranima pokušavao je, manirom vrhunskog pedagoga, prenijeti i na profesionalne glumce. Nastojao ih je pridobiti za jezik, običaje, vjerovanja; probuditi u njima skrivenu iskru pradjetinjstva i na toj podlozi graditi njihov pristup ulozu, odnosu s drugim likovima i tekstu u cijelosti. Takav pristup, dakako, zahtijeva cijelog glumca, zahtijeva njegov fizički i duhovni habitus, što nije uvijek bilo lako postići. No, u tom dijelu svog kazališnog djelovanja Carić nije poznavao kompromis.

Projekt koji je dugo sanjao, a nije ga stigao ostvariti, trebao je propitati njegova dotadašnja iskustva i ispreplesti dva izražajna koda s kojima se tako često susretao u svojim postavama komada iz hrvatske dramske zaostavštine. Autentičnost iskaza što je posjeduju izvodači iz Hvarskog pučkog kazališta želio je u svojoj

redateljskoj retorti pretopiti s načinom razmišljanja školovanog glumca, napućenog na njegov baštinski teatar i etnološke zadanosti na koje se oslanja, a kao mjesto dodira odredio je "pir mladoga Derenčina" - svadbu u Lucijevoj *Robinji*, na kojoj je trebala biti uprizorena posve skraćena verzija Gundulićeve *Dubravke*. Trebao je to biti vrhunac njegova baštinskog opusa; predstava koja će u još jednom od vjekovnih doticaja spojiti Hvar i Dubrovnik, embrionalni oblik hrvatske svjetovne drame i visokoestetiziranu pastoralnu apoteozu, dva načina razmišljanja, dva kazališna svijeta i scenska registra obuhvaćena njegovom redateljskom domišljatošću i inventivnošću. *Robinju* je na Hvaru naučio postaviti s Hvarskim pučkim kazalištem, a potom je igrati u Dubrovniku gdje bi s profesionalnim glumcima postavio "dajdžestiranu" verziju *Dubravke*. I ta je predstava, kao i većina njegovih ostvarenja "baštinskog teatra" računala na otvorene gradske prostore, dakle na "autentično" prizorište, izvan kazališne zgrade. U dosluhu s duhovnim dimenzijama prostora u kojima je postavljao te predstave, u dosluhu s njihovim metaforičkim vrijednostima i povijesnim naslagama kao "naslagama dodatnog smisla" realizirao je *Lovrinca*, *Juditu*, *Planine*. Prostor je u tim predstavama bio važan dramaturški čimbenik; u njemu je pronalazio iste one koordinate za kakvima je tragao u sačuvanim narodnim glumama i igrama ili etnološkim zapisima, što je njegove predstave činilo još složenijim.

Nikada nisam doznao u kojem je točno prostoru zamišljao postaviti spoj *Robinje* i *Dubravke*, ali poznavajući ga, sklon sam vjerovati kako je namjeravao izbjeći Trg od Luže, placetu pred Dvorom ili neku drugu reprezentativnu dubrovačku poljanu i skrasiti se u nekom skrivenom kutku grada, ispunjenom tišinom i nabijenom povijesnim pamćenjem. Samozatajnost i pamćenje, bile su to, naime, ključne osobine Marina Carića i njegovih predstava o kojima će povijest kazališta i teatrologija tek donijeti dostojan sud.

⁷ Razgovor s Marinom Carićem u "Portret umjetnika u drami - IV", Biblioteka Hrvatski radio, Zagreb 2000. (str. 211)

⁸ Isto (str. 212)

⁹ Petar Brečić: "Prijevodi dramskog autorstva - Hrvatske robinje: Carić-Borčkina" (tiskano u knjizi P. Brečić: "Jedan okvir za zrcalo", Biblioteka Hrvatski radio, Zagreb 1997. (str. 118)

¹⁰ Marin Carić: "Iz redateljskog rakursa (Tri prizora u prilog ambijentalnog kazališta)", *Kolo* 2/1994. (str. 121-122)

¹¹ Cvito Fisković: "Svatovski običaji i pjesme u Orebićima", Zbornik za narodni život i običaje južnih Slavena, knj. 45, Zagreb 1971. (str. 279-303)

MARIN CARIĆ (25. 8. 1947. - 3. 12. 2000.)

KAZALIŠNE REŽIJE:

Nepoznati pisac: **PRIKAZANJE ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA**

Hvarsko pučko kazalište
(skaline Franjevačkog samostana)
Premijera: 23. 7. 1970.

Frane Jurić: **ZET ZA DIŠPET**

Hvarsko pučko kazalište (Hvarsko kazalište)
Premijera: 29. 1. 1971.

Marin Gazarović: **MURAT GUSAR**

Hvarsko pučko kazalište (Pjaca)
Premijera: 18. 7. 1971.

Martin Benetović: **HVARKINJA**

Splitsko ljeto - Studenti Akademije za kazališnu i filmsku umjetnost, Zagreb (Carrarina poljana)
Premijera: 7. 7. 1973. (na Hvarskom ljetu);
30. 7. 1973. (u Splitu)

Eustache D'Amiens: **MESAR IZ ABBEVILLEA**
Nepoznati francuski autor(i): **PUČKO SLOVO O LIŠCU RENARDU** (Dramatizirao: Marin Carić)

HNK Split (stara pozornica i gledalište)
Premijera: 11. 11. 1974.

Nepoznati engleski pisac iz 16. stoljeća: **ŽALOSNA I ISTINITA TRAGEDIJA GOSPODINA ARDENIA OD FEVERSHAMA U KENTU**

HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta "Split")
Premijera: 24. 1. 1975.

Hanibal Lucić: **ROBINJA**

Splitsko ljeto - HNK Split (premijera u Hvarskom kazalištu u sklopu Dana hvarskog kazališta; poslije igrano u klausturu samostana sv. Frane)
Premijera: 28. 5. 1975.

Jure Frančević Pločar: **ŠAKA ZEMJE**

(Recital čakavske lirike)
Splitsko ljeto - Dramski ansambl Splitskoga ljeta (Dvor u Velom varošu - Radmilovića ulica 6)
Premijera: 16. 7. 1975.

Ranko Marinković: **PRAH**

(Dramatizirao: Marin Carić uz suradnju Božidara Violaća)
Splitsko ljeto - Dramski ansambl Splitskog ljeta (Kaštelet)
Premijera: 13. 8. 1975.

Ante Armanini: **FRIZERI (O, MOJA DALMACIJA...)**

HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
Premijera: 27. 12. 1975.

Ranko Marinković: **ZAGRIJAJ**

(Novelu dramatizirao: Marin Carić)
Narodno pozorište, Sarajevo
Premijera: 1976.

Rade Perković: **KAKO OSVOJITI ŽENU**

(Monodrama prema istoimenoj knjizi Rade Perkovića; scenarij napisao Marin Carić)
HNK Split (Eksperimentalna scena u foajeu kazališta)
Premijera: 27. 2. 1976.

Milan Begović:

AMERIKANSKA JAHTA U SPLITSKOJ LUCI

(Adaptirao: Marin Carić)
HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
Premijera: 23. 4. 1976.

Ivo Marjanović: **U KONOBIMA KOD ŠPIRA DEMEJANE**

HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
(Izvedeno u međučinovima predstave *Amerikanska jahta u splitskoj luci* kao dio izvedbe)
Premijera: 23. 4. 1976.

Euripid - Marin Carić:

KAKO JE ODISEJ SUSREO KIKLOPA

Dubrovačke ljetne igre - Festivalski dramski ansambl
(Ulica uz Jezuite)
Premijera: 17. 8. 1976.

Ranko Marinković: **PRAH**

(Dramatizirao: Marin Carić), Teatar ITD, Zagreb
Premijera: 7. 11. 1976.

Luigi Pirandello: **ŠEST LICA TRAŽE AUTORA**

HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
Premijera: 29. 1. 1977.

Tadeusz Różewicz: **KARTOTEKA**

HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
Premijera: 5. 5. 1977.

Tadeusz Rózewicz:
ODLAZAK UMJETNIKA U GLADOVANJU
Teatar ITD, Zagreb
Premijera: 24. 10. 1977.

Ranko Marinković: **GLORIJA**
HNK Split (dvorana Doma Brodogradilišta Split)
Premijera: 6. 1. 1978.

Luko Paljetak: **ŽIVOT MIHA PRACATA,
NAJVEĆEG DUBROVAČKOG BOGATAŠA
I DOBROTVORA**
Dubrovačke ljetne igre (Atrij palače Sponza)
Premijera: 4. 8. 1978.

William Shakespeare: **OTHELLO**
HNK Split
Premijera: 8. 3. 1979.

Ivo Brešan:
SMRT PREDSEDNIKA KUĆNOG SAVJETA
Dramsko Kazalište Gavella, Zagreb
Premijera: 6. 6. 1979.

Ivo Tijardović: **O, KUĆA MALA**
(Mjuzikl prema motivima iz Tijardovićevih opereta
Splitski akvarel i *Mala Floramye*)
Pučki glazbeni teatar Uniondalmacija, Split
(Košarkaška dvorana na Gripana)
Premijera: 23. 6. 1979.

Marko Marulić: **JUDITA**
(Tekst adaptirao: Tonko Maroević; dramaturški
obradio: Marin Carić)
Splitsko ljeto (Voćni trg - Narodni trg - Voćni trg)
Premijera: 11. 8. 1979.

Sofoklo - Heiner Müller: **FILOKTET**
(Adaptirao: Marin Carić)
Splitsko ljeto (Sturine)
Premijera: 12. 8. 1980.

Drago Ivanišević: **LJUBAV U KOROTI**
HNK Split i Teatar ITD, Zagreb
Premijera: 10. 1. 1981. (HNK): 8. 2. 1981. (ITD)

Miroslav Krleža: **GOLGOTA**
HNK Split
Premijera: 11. 2. 1982.

Ranko Marinković: **PUSTINJA**
HNK Zagreb
Premijera: 3. 10. 1982.

William Shakespeare: **KROĆENJE GOROPADNOSTI**
HNK Split
Premijera: 5. 3. 1983.

Ivo Brešan: **ANERA**
Narodno pozorište, Mostar
Premijera: 1984.

Luko Paljetak: **ODISEJEVA PUTOVANJA**
Kazalište lutaka Pionir, Split
Premijera: 8. 6. 1984

Ranko Marinković: **ALBATROS**
Splitsko ljeto (na brodu)
Premijera: 30. 7. 1984.

Slobodan Novak: **IZGUBLJENI ZAVIČAJ**
HNK Split
Premijera: 26. 11. 1984.

Marin Držić: **DUNDO MAROJE**
Splitsko ljeto (Voćni trg)
Premijera: 7. 8. 1985.

Ivan Bakmaz: **JAHAČI APOKALIPSE**
Narodno pozorište, Mostar
Premijera: 1986.

Carlo Goldoni - Drago Kekanović:
ESEKERSKI ZALJUBLJENICI
HNK Osijek
Premijera: 16. 5. 1986.

Mate Matišić: **BLJESAK ZLATNOG ZUBA**
HNK Split
Premijera: 8. 2. 1987.

Luigi Pirandello: **VEČERAS IMPROVIZIRAMO**
HNK Osijek
Premijera: 5. 6. 1987.

Slobodan Novak: **MIRISI, ZLATO I TAMJAN**
Kazalište Marina Držića, Dubrovnik
Premijera: 26. 12. 1987.

Jakša Fiamengo: **MORSKO MORE**
Festival djeteta, Šibenik
Premijera: 1988.

Harold Pinter: **LIFT ZA KUHINJU**
Kazalište Marina Držića, Dubrovnik (Teatar Bursa)
Premijera: 22. 4. 1988.

Eshil: **AGAMEMNON**
(Adaptacija teksta: Marin Carić i Hrvoje Ivanković)
Dubrovačke ljetne igre (kamenolom Dubac)
Premijera: 17. 8. 1988.

Mate Matišić: **LEGENDA O SVETOM MUHLI**
HNK Rijeka
Premijera: 22. 10. 1988.

William Shakespeare: **KROČENJE GOROPADNOSTI**
HNK Osijek
Premijera: 9. 3. 1989.

Mate Matišić: **BOŽIČNA BAJKA**
Kazalište Marina Držića, Dubrovnik (Teatar Bursa)
Premijera: 24. 3. 1989.

Ivan Gundulić: **PROZERPINA UGRABLJENA**
Kazalište Marina Držića, Dubrovnik
Premijera: 24. 11. 1989.

Ivo Brešan: **VELIKI MANEVRI U TIJESNIM ULICAMA**
Kazalište Komedija, Zagreb
Premijera: 7. 12. 1990.

Marko Marulić: **JUDITA**
Kazalište lutaka Zadar
Premijera: 22. 4. 1991.

Petar Hektorović:
RIBANJE I RIBARSKO PRIGOVARANJE
Hvarsko pučko kazalište
Premijera: 18. 10. 1991. (u Konobi - skloništu)

Slobodan Štambuk: **GUSARSKI BOŽIĆ**
Hvarsko pučko kazalište (crkva Duha Svetoga)
Premijera: 28. 12. 1991.

Lucija Rudan: **STORI LETRAT**
Hvarsko pučko kazalište
Premijera: 9. 2. 1992. (Orlana)

Ivo Brešan: **KRATKI KURS DUGOG PROPADANJA**
Dramsko kazalište Gavella, Zagreb
Premijera: 15. 5. 1992.

Ivan Bakmaz: **ISPIT IZ HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI**
Teatar ITD
Premijera: 14. 11. 1992.

Mate Matišić: **CINCO I MARINKO**
Satiričko kazalište Kerempuh, Zagreb
Premijera: 28. 12. 1992.

William Shakespeare: **KOMEDIJA ZABUNA**
Kazalište Komedija, Zagreb
Premijera: 8. 3. 1993.

Milan Grgić: **SVETI ROKO NA BRDU**
Kazalište Komedija/Kazališna kuća Zadar
Premijera: 23. 4. 1993.

BOŽIČNA PRIČA
Dječje kazalište, Osijek
Premijera: 21. 12. 1993.

Nepoznati hrvatski pisac iz 18. stoljeća:
SLAVONSKA JUDITA
HNK Osijek
Premijera: 20. 1. 1994.

Borislav Vujčić: **GLEMBAJEVIĆ**
Kazalište Komedija
Premijera: 20. 5. 1995.

Marin Benetović: **HVARKINJA**
Hvarsko pučko kazalište
Premijera: 28. 7. 1995. (Hvarsko kazalište)

Ivo Brešan: **JULIJE CEZAR**
HNK Split
Premijera: 28. 11. 1995.

Hans Christian Andersen: **DJEVOJČICA SA ŽIGICAMA**
(Scenarij i režija: Dubravka i Marin Carić)
Dječje kazalište, Osijek
Premijera: 8. 3. 1996.

Carlo Goldoni: **GOSTIONIČARKA**
Kazalište Komedija, Zagreb
Premijera: 31. 5. 1996.

Drago Gervais: **DUHI**
HNK Ivana pl. Zajca, Rijeka
Premijera: 18. 4. 1997.

Petar Zoranić: **PLANINE**
Kazalište lutaka Zadar
Premijera: 20. 6. 1997.

Marin Držić: **SKUP**
HNK Zagreb
Premijera: 12. 7. 1997. (Dubrovački ljetni festival -
ispred Jezuita); 10. 10. 1997. (HNK Zagreb)

Branko Lučić i D. L. Luce: **KATIŃA GVARDIJANKA
MED VRATI OD MARKATA** (po komijediji Vlahe
Stullija: "Kate Kapuralica među vratima od Peskarije")
Istarsko narodno kazalište, Pula - Gradsko kazalište
Komedija, Zagreb - AGM Lapsus Teatar, Zagreb
Premijera: 18. 10. 1997. u Puli

Jure Franićević Ploćar: **ŠAKA ZEMJE**
(scensko govorenje)
Hvarsko pućko kazalište
Premijera: 13. 4. 1998. (Kazalište)

Braća Grimm - Mate Matišić: **VUK I 7 KOZLIĆA**
(Scenarij i reŃija: Dubravka i Marin Carić)
Zagrebaćko kazalište lutaka
Premijera: 13. 5. 1998.

Bertolt Brecht - Kurt Weill: **OPERA ZA TRI GROŠA**
Gradsko kazalište Komedija, Zagreb
Premijera: 18. 12. 1998.

Pavo Marinković: **DOM OD KIŠE**
Zagrebaćko kazalište mladih
Premijera: 16. 3. 1999.

Halil Džubran: **ISUS, SIN ČOVJEČJI**
Gradsko kazalište Komedija, Zagreb
Premijera: 29. 3. 1999.

Tomislav Bakarić: **HASANAGA**
HNK Zagreb
Premijera: 8. 10. 1999.

Carlo Goldoni: **OŠTARICA**
HNK Ivana pl. Zajca, Rijeka
Premijera: 7. 5. 2000.

Joško BoŃanić: **U SJENI GREEN HILLA**
Teatar Rugantino
Premijera: 3. 12. 2000. (KomiŃa)

REŃIJE U DRAMSKOM PROGRAMU HRVATSKE TELEVIZIJE:

Sofoklo: **FILOKTET** (1983.)
Drago Ivanišević: **LJUBAV U KOROTI
ILI ANTIANTIGONA** (1984.)
Ranko Marinković: **ALBATROS** (1985.)
William Shakespeare: **KROĆENJE GOROPADNICE**
(1985.)
Ivan Gundulić: **PROZERPINA UGRABLJENA**
(1992.)
Lucija Rudan: **STORI LETRAT** (1996.)
Drago Gervais: **DUHI** (1998.)
Petar Hektorović: **RIBANJE I RIBARSKO
PRIGOVARANJE** (2000.)
Jure Franićević Ploćar: **ŠAKA ZEMJE** (2000.)

REŃIJE U DRAMSKOM PROGRAMU HRVATSKOGA RADIJA:

Hanibal Lucić: **ROBINJA** (1975.)
Marko Marulić: **JUDITA** (1982.)
Nepoznati pisac: **PRIKAZANJE ŃIVOTA SVETOGA
LOVRINCA MUĆENIKA** (1984.)
Petar Hektorović: **RIBANJE I RIBARSKO
PRIGOVARANJE** (1994.)
Nepoznati pisac iz 18. stoljeća: **SLAVONSKA JUDITA**
(1994.)
Sofoklo: **FILOKTET** (1996.)
Mate Matišić: **CINCO I MARINKO** (1996.)
Matko Sršen: **FARSA OD GVERE** (1996.)
Rajmond Kupareo: **BARABAN** (1996.)
Nepoznati pisac iz 19. stoljeća: **SPLIŠKI IGROKAZ**
(1997.)
Marko Marulić: **MUKA SVETE MARGARITE** (1997.)
Borislav Vujčić: **GLEMBAJEVIĆ ILI ODSKOK
POSKOKA** (1997.)